

[Boligministeren.]

blive tale om stigende byggeomkostninger og dermed om, at det kunne føre til leje-forhøjelser i ældre boligfundsbyggeri. Jeg konstaterer denne erkendelse af, at opadgående lejetilpasning kan være på sin plads.

Ser man i øvrigt nærmere på lovforslaget, springer det straks i øjnene, at det ikke anviser nye veje til at skaffe penge frem til byggeriets finansiering. Byggeriet kan finansieres ved optagelse af lån eller ved skatter og afgifter, og det er der i og for sig ikke noget nyt i. Midlerne tænkes bl. a. skaffet ved provenuet af skatter og afgifter efter herom i de pågældende love fastsatte bestemmelser. Men er det egentlig nogen nytte til at sætte særlige etiketter på nogle statsindtægter?

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde i sin fremsættelsestale, at boligfondens virksomhed kan hjælpe på obligationskurserne, idet udbuddet af obligationer vil formindskes betydeligt, men når man så ser, at fondens midler bl. a. tilvejebringes ved salg af obligationer og optagelse af lån, kan man jo nok synes, at vi er lige vidt.

Så er der en bestemmelse i lovforslaget, som jeg er noget betænkelig ved, nemlig den, at der skal sikres boligbyggeriet en — som det hedder — „fortrinsstilling“ ved tilrettelæggelse af boligprogrammer. Der er ingen bemærkninger i lovforslaget til denne bestemmelse, men man kan ikke få andet indtryk, end at boligfundsbyggeriet må gå forud for andet byggeri, som så selvfølgelig må holdes tilbage. Der bliver dermed reelt tale om en stedsevarende byggereregulering, og det anser jeg for uheldigt. Byggerereguleringen er såvist ikke noget varigt gode, men et for tiden nødvendigt onde, og lovforslaget vil — hvis det gennemføres — let gøre det til et varigt onde. Det anser jeg for galt, ganske uanset hvad man i øvrigt mener om statsfinansiering og fordelene eller ulemperne derved.

Endelig forudsættes det, at der foretages en central registrering af boligefterspørgslen i de større byer og i andre kommuner, hvor

boligbehovet kan give anledning dertil. Jeg havde nær sagt: gid det var så let! Jeg er ganske enig i, at vi bør søge at nå til større klarhed over boligbehovet og dets struktur, men en af vanskelighederne, ja, et af de store problemer i boligpolitikken er jo netop, at boligbehovet er så svært at få hold på; og man skal navnlig ikke forestille sig, at en blot lokal registrering af aktuelle ønsker giver et tilstrækkeligt billede af behovet fremover. Vandringerne mellem områderne, en kommende erhvervsudvikling i nogle områder og saneringsbehovet kan ikke afspejles i sådanne registreringer, der heller ikke kan belyse udviklingen i befolkningens indtægter og deraf følgende boligønsker.

Man kunne også pege på, at der skal oprettes et særligt statsligt prioriteringsinstitut med særlig bestyrelse o. s. v. Det virker ikke særlig rationelt at indlede et felttog mod det dyre byggeri med at oprette et nyt apparat, der kun betyder endnu et led i administrationen — og det endda et led uden egentlig selvstændig betydning, for fondens midler er og bliver jo for en stor dels vedkommende almindelige statspenge, hvordan man end efter et eller andet princip placerer dem.

Jeg skal lige nævne, at lovforslaget regner med at lade de sociale boligforetagenders byggefondsmidler indgå i boligfonden. Her til vil jeg gerne sige, at de sociale byggeforetagender nylig har etableret deres egen garantifond til hjælp ved finansieringen af socialt byggeri. Selv om denne fond er en garantifond og ikke omfatter de egentlige byggefondsmidler, synes jeg, vi skal se, hvad dette det sociale byggeris eget fremstød fører til, før vi overvejer yderligere nyttiggørelse af de sociale boligforetagenders midler og lånemuligheder.

Jeg kan til slut konkludere derhen, at jeg synes, der her er tale om en statslånsfinansiering af byggeriet efter det tidligere kendte mønster, og som jeg før har nævnt, er det næppe for øjeblikket politisk gennemførligt at komme videre ad denne vej.